

РЕШЕНИЕ

№ 16701

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря П. ЦВ. С.
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20221110149112 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от ищцата Г. К. К., ЕГН *****, против „У. У. Црт.“ – чуждестранно АД, извършващо търговска дейност в Република България чрез клон с фирма „У. У. Црт. – клон България“, ЕИК, обективно кумулативно съединени установителен и осъдителни иски. Ищцата твърди, че на 11.12.2018 г. между нея и ответника бил сключен трудов договор по чл. 68, ал. 4 от КТ, съгласно който, считано от 17.12.2018 г., била назначена на длъжност „младши член на кабинния екипаж“. Била уговорена брутна заплата в размер на 9 714 лв., платима на 12 равни месечни вноски, в зависимост от броя на действително отработените при работодателя месеци. Ищцата твърди, че страните са постигнали съглашение общата брутна заплата да включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, както следва: основна брутна заплата – 6120 лв. годишно или 510 лв. месечно; брутна фиксирана сума в размер на 485.70 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база, или над изискваните работни часове, или в почивен ден; брутна фиксирана сума от 971.40 лв. годишно за часовете, в които служителът е в режим на готовност или когато е бил извикан на работа по време на режим на готовност; брутна еднократна сума от 1 457.10 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени; брутна еднократна сума от 679.80 лв. годишно за прослужено време към датата на сключване на договора. Било уговорено, че в последствие служителът ще има право да получи стандартната заплата, предлагана от ответника за длъжността, заемана от ищцата по това време. Било уговорено и т.нар. „секторно плащане“, като сумите за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя, съответно работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори. Страните

договорили, че допълнителните сектори след първите два, които са приключени в един ден, ще се заплащат допълнително – в размер на 20.54 лв. месечно. Твърди се, че страните договорили ищцата да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни, съгласно заповед на работодателя, по см. на Раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина /НСКСЧ/. Било уговорено, че работодателят ще удържа всички суми за задължителни осигурителни вноски и данъци, като възнаграждението следвало да се заплаща до десетия ден от месеца, следващ текущия. На 20.09.2019 г. страните сключили анекс, съгласно който, считано от 21.09.2019 г., ищцата заела длъжността „стюардеса“, с уговорено брутно възнаграждение в размер на 10 685 лв. годишно, платимо на 12 равни месечни вноски в зависимост от действително отработените месеци при работодателя, като било уговорено общата брутна заплата да включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, както следва: основна брутна заплата – 6720 лв. годишно или 560 лв. месечно; брутна фиксирана сума в размер на 538 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база, или над изискваните работни часове, или в почивен ден; брутна фиксирана сума от 1075 лв. годишно за часовете, в които служителът е в режим на готовност или когато е бил извикан на работа по време на режим на готовност; брутна еднократна сума от 1613 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени; брутна еднократна сума от 739 лв. годишно за прослужено време към датата на сключване на договора. Било уговорено, че в последствие служителът ще има право да получи стандартната заплата, предлагана от ответника за длъжността, заемана от ищцата по това време. Отново било предвидено сумите за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден да се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя, съответно че работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори, а допълнителните сектори след първите два, които са приключени в един ден, ще се заплащат допълнително – в размер на 24.45 лв. месечно. На 01.01.2020 г. страните сключили анекс, съгласно който било уговорено ищцата да получава брутна заплата в размер на 11 573 лв. годишно, платима на 12 равни месечни вноски в зависимост от действително отработените месеци при работодателя, включваща: основна брутна заплата – 7320 лв. годишно или 610 лв. месечно; брутна еднократна сума в размер на 586 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база, или над изискваните работни часове, или в почивен ден; брутна еднократна сума от 1171 лв. годишно за часовете, през които се полага дежурство в условията на постоянно разположение на повикване или когато служителът е бил извикан на работа по време на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване; брутна еднократна сума от 1757 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени; брутна еднократна сума от 739 лв. годишно за прослужено време към датата на сключване на договора. Ищцата твърди, че считано от 01.04.2020 г., договорът досежно размера на възнаграждението се изменил, както следва: ищцата да получава брутна заплата в размер на 12 288 лв. годишно, платима на 12 равни месечни вноски в зависимост от действително отработените месеци при работодателя, като било уговорено общата брутна заплата да включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, както следва:

основна брутна заплата – 7803 лв. годишно или 650.25 лв. месечно; брутна еднократна сума в размер на 624 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база, или над изискваните работни часове, или в почивен ден; брутна еднократна сума от 1248 лв. годишно за часовете, през които се полага дежурство в условията на постоянно разположение на повикване или когато служителят е бил извикан на работа по време на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване; брутна еднократна сума от 1873 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени; брутна еднократна сума от 739 лв. годишно за прослужено време към датата на сключване на договора. Последните два анекса предвиждали, че всички останали разпоредби на основния договор остават в сила. Ищцата сочи, че на 10.08.2021 г. трудовият договор бил прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. В исковата молба се твърди, че през периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г., ответникът следвало ежесмесечно да начислява и да заплаща на ищцата следните суми – брутна заплата, посочена в чл. 5, б. „а“ от трудовия договор от 11.12.2018 г., представляваща 1/12 от сбора от основната заплата и уговорените в съответния трудов договор допълнителни възнаграждения, наричани „брутни еднократни суми“; секторни плащания – в размер на 24.45 лв. за всеки изпълнен „стандартен сектор“, респ. 29.34 лв. за всеки изпълнен „среден сектор“ и 36.67 лв. за всеки изпълнен „дълъг сектор“, 44.01 лв. за всеки „свръхдълъг сектор“ - за периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г.; командировъчни пари в размер на 55 евро за всеки ден, през който ищцата е била член на екипажа на оперирано от ответника въздухоплавателно средство, изпълняващо международен рейс, както и други допълнителни възнаграждения с непостоянен характер и допълнителни командировъчни пари. Посочва се, че „секторните плащания“ за периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г. не са били изплащани на ищцата в пълен размер, като дължимите суми са представени в Таблица 1, съгласно която дължимото възнаграждение за изпълнени сектори възлиза на 9 819.56 лв., а лихвата, дължима до 08.09.2022 г. - на 2 029.26 лв. Ищцата твърди, че клаузата от трудовия договор от 11.12.2018 г., съгласно която „сумите за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя и работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори“, е недействителна поради противоречие със закона и в условията на евентуалност – поради заобикаляне на закона, в частност разпоредбите на чл. 242 от КТ, чл. 247 от КТ във вр. с чл. 4, ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Твърди се още, че на ищцата не са били изплащани в пълен размер и командировъчни пари съгласно Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно ставка, определена в заповед на работодателя. Съгласно посоченото в Таблица 2, общият размер на дължимите командировъчни пари за посочения период е в размер на 12 990.06 лв. На следващо място, доколкото ответникът не е начислявал в пълен размер дължимите „секторни плащания“, и не е взел предвид всички дължими секторни плащания, включително тези за първите два изпълнени сектора през съответния ден, е заплатил на ищцата по-малко възнаграждение по чл. 177 от КТ. В Таблица 3 са посочени дните използван отпуск за периода 01.11.2019 г. – 10.08.2021 г., като общият

дължим размер на неизплатеното възнаграждение за дните на платен годишен отпуск възлиза на 3950.69 лв. В исковата молба се посочва, че ищцата е полагала труд по време на официални празници /за което е представена Таблица 5/, като работодателят не ѝ заплащал удвоен размер на следващото ѝ се трудово възнаграждение, поради което ѝ дължи 317.84 лв., както и лихва в размер на 58.38 лв., с посочени в таблицата падежи и краен период – 08.09.2022 г. Ищцата посочва още, че към датата на прекратяване на трудовия договор от 1.10.2019 г. е имала неизползван платен годишен отпуск в размер на 21 дни, като е следвало да ѝ се изплати обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ, но същото било изплатено в по-нисък размер от действително дължимия, тъй като не бил съобразен общият размер на „секторните плащания“, които ищцата следвало да получи за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение. За дължимите суми е представена справка, видно от която неплатеното обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ към 08.09.2022 г. е в размер на 1495.99 лв., както и законна лихва от посочените в справката падежи до 08.09.2022 г., в размер на 205.93 лв. Ето защо ищцата моли ответникът да бъде осъден да ѝ заплати следните суми – 9 819.56 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника „секторни плащания“ /като част от трудовото възнаграждение/ за периода 1.08.2019 г. – 10.08.2021 г.; 12 990.06 лв., представляваща сбора от неплатените от ответника командировъчни пари по смисъла на Раздел IV от НСКСЧ, за периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г.; 3 950.69 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника възнаграждения по реда на чл. 177 от КТ; 317.84 лв., представляваща неизплатено от ответника възнаграждение за работа през официалните празници за периода 01.12.2019 г. до 10.08.2021 г.; 1 495.99 лв., представляваща неизплатената част от дължимото от ответника обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Претендира се и лихва за забава както следва: 2 029.26 лв., начислена върху всяко от секторните плащания, за периода от падежа на съответното плащане /посочен в колона 7 от Таблица 1/ до 08.09.2022 г.; 882.14 лв., начислена върху всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ, за периода от падежа на съответното плащане /посочен в колона 3 от Таблица 4/ до 08.09.2022 г.; 58.38 лв., начислена върху неизплатеното от ответника възнаграждение за работа през дните на официалните празници, за периода от падежа на съответното плащане /посочен в колона 5 от Таблица 5/ до 08.09.2022 г.; 169.45 лв., начислена върху неизплатената част от дължимото от ответника обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за периода 30.09.2021 г. – 10.06.2022 г. и 36.48 лв. за периода 11.06.2022 г. – 08.09.2022 г., както и законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Моли за обявяване недействителността на клаузата от договора от 11.12.2018 г., поради противоречието ѝ със закона, а в условията на евентуалност - поради заобикаляне на закона. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът „У. – У. Црт“, със седалище ул., гр. Будапеща, е депозирал писмен отговор, с който оспорва допустимостта на исковете с аргументи, че не е легитимиран да отговаря по тях. Поддържа, че клонът в България е бил работодател на ищцата и е надлежен ответник по исковете. Оспорва „секторните плащания“ да не са изплатени на ищцата в пълен размер. Твърди, че ищцата неправилно е изчислявала

секторните плащания, доколкото съгласно т.5б от договора, тези плащания се дължали след втория сектор за деня, т.е. за приключени през деня сектори 3, 4, 5 и т.н., а ищцата изчислявала дължимите възнаграждения на база всички прелетени сектори. Оспорва да е налице недействителност на тази клауза, тъй като е била постигната по съгласие на страните. Твърди неправилно изчисляване от ищцата на командировъчните пари, тъй като размерът от 55 евро на ден е приложим само за екипажите на въздухоплавателните средства, които летят с национални и регистрационни знаци на РБ. Твърди, че в случая не следва да се съобразява Приложение № 3а към чл. 31, ал. 2 от НСКСЧ. Командировъчните плащания се определяли със заповед на работодателя и се плащали в периоди 1-20 число, като посоченото, че командировъчните ще са по смисъла на НСКСЧ, е било с цел да е ясно, че тези плащания ще имат характер на „командировъчни“, но не и че ще бъдат в размера, посочен в НСКСЧ, който не е фиксиран. Относно иска по чл. 177 от КТ – ответникът се позовава на чл. 17 от НСОПЗ и чл. 247 от КТ, като посочва, че страните са договорили заплащане според „времетраенето на работата“, поради което е била определена фиксирана основна годишна брутна заплата, която не се влияела от броя на прелетените сектори и не е налице „сделна система“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от НСОПЗ. В тази връзка поддържа, че добавките за секторни плащания не са част от годишната брутна заплата, тъй като са с променлив характер, поради което не могат да се причислят към елементите, които формират базата за изчисляване на дължимото възнаграждение по чл. 177 от КТ. По изложените съображения, ответникът оспорва и претенцията по чл. 224 от КТ. Относно претендираното възнаграждение за дните за официални празници, ответникът се позовава на чл. 5а от договора, като твърди, че за работа през дните на официални празници се заплащала фиксирана сума, която покрива и труда, положен през тях. Въвежда възражение за погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски. С протоколно определение от 28.6.23 г. е допуснато изменение на иска по чл. 177 КТ чрез увеличаване на размера му до 5370.52 лв., съответно и на иска за лихва за забава върху тази главница – до 1210.40 лв.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПРЕДМЕТ на делото са обективно кумулативно съединени искове по: чл. 74, ал. 4, вр. ал. 1 пр. 1 и 2 КТ; чл. 128, т. 2 КТ; чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ; чл. 177 КТ; чл. 264 КТ; чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД.

Установява се от представените по делото трудов договор и анекси към него, че през исковия период между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищцата заемала длъжността "Стюард/Стюардеса". Съгласно чл. 5а от сключения на 11.12.2018 г. трудов договор, служителят има право да получава брутна годишна заплата в размер на 9714 лв., платима на 12 равни месечни вноски в зависимост от действително отработените месеци, която сума включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, а именно основна заплата, брутна фиксирана сума за допълнителна работа извън графика съгласно чл. 143 КТ, брутна фиксирана сума за часовете, в които служителят е бил в режим на готовност, брутна фиксирана сума за следобедни и нощни

смени, брутна фиксирана сума за прослужено време. Страните са уговорили и че след всеки планиран и приключен сектор работодателят ще заплаща на служителя така нареченото „секторно плащане“, като първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя и работодателя няма да бъде длъжен да прави отделни плащания за тези сектори. Размерът на всяко стандартно секторно плащане за секторите приключени от служителя в един ден, в допълнение към първите два сектора, ще бъде в размер на 24.45 лв. бруто, която сума ще бъде заплащана всеки месец от работодателя допълнително. Уговорено е също така, че служителят има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед от работодателя. Всички суми се изплащат в български лева по банкова сметка на служителя, като заплата се превежда до десетия ден от месеца, следващ текущия. С анекси от 20.9.2019 г. и 1.1.2020 г. е увеличено основното брутно трудово възнаграждение на ищцата, като всички останали разпоредби на основния договор остават в сила. Считано от 01.04.2020 г. брутната заплата на ищцата се е увеличила на 12 288 лв. С анекс от 29.4.21 г. страните уточнили, че за периода 1.5.20 г.-31.3.21 г. след всеки планиран и завършен сектор работодателят заплаща на служителя секторно плащане, като размерът на първите два планирани и завършени сектора за всеки ден се счита включен в основната брутна заплата. Размерът на секторното плащане за този период е 18.40 лв.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено въз основа на приложените по делото писмени доказателства /включително фишове, справки, графици, поради което съдът няма да ги обсъжда отделно/ и извършена проверка в счетоводството на ответника. Установява се от тях, че през процесния период на ищцата са начислявани трудови възнаграждения, като след направени удръжки за осигуровки, нетните възнаграждения са изплащани по ведомост. Като част от трудовите възнаграждения, са начислени секторни плащания. Общо начислената сума за прелетени сектори след първи и втори е 1056.38 лв. Не са начислявани суми за първите два сектора. За прелетените сектори M, L и XL е начислен секторен бонус над стойността на стандартния сектор, в общ размер на 3266.43 лв. Общият брой сектори за плащане след първи и втори за процесния период е 46 на стойност 1056.38 лв. Общо прелетените сектори, вкл. първи и втори, е 492 бр. равни на 10875.94 лв. Само за първи и втори сектор възнаграждението би възлизало на 9819.56 лв. За процесния период общо са изплатени на ищцата за 220 бр. летателни дни командировъчни пари в размер на 10712.42 лв., изчислени при размер до 55 евро на ден. При размер 55 евро на ден, стойността на командировъчните възлиза на 23665.54 лв. Разликата възлиза на 12953.12 лв. За дните през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск през периода 1.11.19 г.-10.8.21 г. /98 дни/, са й изплатени 4838.20 лв.

Възнагражденията за отпуск са изчислени на база БТВ на ищцата съгласно договора, включващо основно месечно възнаграждение, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, възнаграждения за работа извън график и в режим на готовност и за часове по време на следобедни и нощни смени. Ако възнаграждението по чл. 177 КТ се

изчисли като към brutната заплата се прибавят и секторните плащания, включително за първи и втори сектор, то възнаграждението възлиза на 6862.13 лв., при което разликата за доплащане е 2023.93 лв. Ако към базата се включи и секторния бонус, възнаграждението за целия период е 7544.50 лв., съответно разликата за доплащане - 2706.30 лв. Изчислено съобразно претенцията на ищцата /при включване на всички елементи/, възнаграждението възлиза на 8691.75 лв., а разликата – на 3853.55 лв. За положения труд през официални празници през процесния период, възнаграждението възлиза на 317.95 лв. След прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата е изплатено обезщетение за 20 дни неизползван отпуск в размер на 996.03 лв. Ако като база за изчисление се вземе предвид м.юли 21 г. и се включат секторните плащания, обезщетението възлиза на 1952.94 лв., съответно разликата за доплащане 956.91 лв. По въпросите на ответника вещото лице е дало заключение, че общо изплатените на ищцата командировъчни пари са 10712.42 лв., като полетните дни в предходния месец са отчитани в текущия месец. По останалите въпроси отговорите са идентични с горните. Според допълнителната експертиза, възнаграждението по чл. 177 КТ изчислено като към brutната заплата се включат секторните плащания без първи и втори сектор, е 5093.18 лв., а разликата – 254.98 лв. При включване в базата и на секторните бонуси, възнаграждението става 5609.36 лв., съответно разликата за доплащане – 771.16 лв. Относно обезщетението по чл. 224 КТ, ако като база за изчисление на обезщетението се вземе предвид основното възнаграждение и секторните плащания за трети, четвърти и пети сектори без първи и втори, то възлиза на 1159.43 лв. При прибавяне и на бонусите – на 1542.27 лв. По искането на ищцата, ако към базата за възнаграждението по чл. 177 КТ се включат и комисионите, то възлиза на 10208.72 лв., разликата за доплащане – на 6370.52 лв. Относно обезщетението по чл. 224 КТ, ако като база към БТВ се прибавят секторните плащания и секторните бонуси, то възлиза на 2265.68 лв.

При така установените факти, се налагат следните правни изводи:

Исковете се допустими, като насочени срещу надлежна страна, в които смисъл възраженията на ответника са неоснователни.

Първо, видно от трудовия договор и анексите, като работодател е посочено ответното дружество, което така е и страна по възникналото трудово правоотношение. Второ, клонът на търговско дружество не е самостоятелен правен субект, действително като организационно обособена структура може да участва като страна в производствата по трудови спорове, но постановеното спрямо него решение обвързва юридическото лице, в чиято организационна структура е включен. Затова в този случай като надлежна страна в процеса могат да участват както организационно обособената структура, така и юридическото лице, в чиято структура се включва и в чиято правна сфера настъпват правните последици на решението.

По иска с правно основание чл. 74 КТ:

Преюдициален за разглеждането на исковете е въпросът за действителността на уговорката в трудовия договор, регламентираща начина за заплащане на т.нар. „секторно възнаграждение“. Искът е допустим и не е налице противоречие в твърденията на ищцата и липса на правен интерес, тъй като касае клаузата за включване на дължимото за първите два

сектора възнаграждение в основната заплата, така че при недействителност на клаузата, то ще подлежи на отделно заплащане. Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задължения, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 КТ, според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др. В конкретния случай страните по трудовото правоотношение са се съгласили, че при приключване на повече от два сектора на ден, работникът ще получава допълнително възнаграждение за положения труд, като първите два сектора за деня се включват в основната заплата, а следващите се заплащат допълнително. Следователно, от секторните плащания, допълнително трудово възнаграждение е дължимото за третия и следващите полети, което е в зависимост от изпълнените летателни часове. Т.е. не може да става дума за противоречие със закона, тъй като клаузата касае единствено размера на допълнителното трудово възнаграждение и начина и условията за плащането му, което не противоречи на императивни правни норми. Освен това, както трудовият договор, така и анексите към него са подписани от работника и той се е съгласил с този начин на изплащане. Не е налице и заобикаляне на закона посредством клаузата, тъй като не се цели постигането на забранен от закона резултат, доколкото от волята на страните по договора зависи дали ще се заплаща, при какви условия и в какъв размер допълнително трудово възнаграждение. Не са нарушени разпоредбите на чл. 242 КТ и чл. 4, ал. 2 НСОРЗ, защото страните са уговорили допълнително трудово възнаграждение, а положеният от ищцата труд съобразно изпълнението на определените трудови задачи се покрива от основната заплата. И доколкото НСОРЗ изрично предвижда в чл. 13 възможността за уговаряне на допълнително възнаграждение и страните в съответствие с ал. 2 на същия член са определили условията и размера на това възнаграждение, то не е налице противоречие и с чл. 247 КТ. Поради това, предявеният инцидентен установителен иск за недействителност на клаузата на чл. 5б от трудовия договор следва да се отхвърли като неоснователен.

По исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД.

За основателността на иска в тежест на ищцата е да докаже съществуването на трудово правоотношение с ответника и полагането на труд за твърдения период, настъпването на предпоставките за начисляване на т. нар. „секторни плащания” и техния размер, както и падежа на това задължение. Трудовото правоотношение между страните и положеният от ищцата труд през исковия период са безспорни по делото и се подкрепят от приетите писмени доказателства. Съобразно гореизложените съображения и предвид заключението на вещото лице, ответникът е начислил и изплатил дължимите се секторни плащания за първи и втори сектор като част от дължимото основно трудово възнаграждение, както и тези за всеки трети, четвърти и т.н. сектори, поради което няма останали неплатени суми за трудово

възнаграждение, респективно искът по чл. 128, т. 2 КТ, както и акцесорната претенция по чл. 86 ЗЗД следва да бъдат отхвърлени.

По иска с правно основание чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ.

Правото на командировъчни пари предполага работникът/служителят да е бил командирован за изпълнение на трудовите му задължения извън мястото на постоянната му работа. Съгласно чл. 215 КТ при командироване работникът или служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет. В случая между страните е уговорено, че ищцата има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед от работодателя. Съгласно чл. 31, ал. 2 от наредбата, персоналът на въздухоплавателните транспортни средства, които летят с национални и регистрационни знаци на Република България, получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3а, а според ал.6, ръководителите на предприятия могат да определят размери на командировъчните пари, различни от определените в приложенията, в зависимост от експлоатационни и технологични условия на работа и организация на международните рейсове. Размерът на командировъчните пари съгласно приложението за длъжността „стюард/стюардеса“ е до 55 евро на ден. Съгласно трайно установената практика на ВКС (решения № 1083 от 26.09.2006 г. по гр. д. № 2903/ 2003 г. на ВКС, № 1088 от 23.06.2006 г. по гр. д. № 2922/ 2003 г. на ВКС, № 1046 от 04.07.2006 г. по гр. д. № 2874/ 2003 г. на ВКС, № 1047 от 23.06.2006 г. по гр. д. № 2875/ 2003 г. на ВКС) издадените на основание чл. 215 от КТ наредби на Министерски съвет могат да определят само минимален размер на обезщетенията при командироване. Законодателят е делегирал на Министерски съвет правото да определя минимални размери на командировъчните обезщетения, като е допустимо да се определят и по големи размери по реда на колективното или индивидуалното трудово договаряне. Дадената в чл. 31, ал. 6 НСКСЧ възможност на работодателя да определя размери на командировъчните пари, различни от определените в приложение № 3а, следва да се тълкува само и единствено като възможност за определяне на по-голям размер на обезщетенията при командироване от посочените в приложенията на наредбата, но не и по-малък такъв (решение № 753 от 29.03.2011 г. по гр. д. № 1283/2010 г., ВКС, № 129 от 07.07.2016 г. по гр. д. № 3736/2015 г. ВКС). По делото нито се твърди, нито се установява да е установен по-висок размер на дължимите командировъчни пари с изрична заповед на работодателя, поради което при изчисляване размера на командировъчните средства следва да се приложат определените в НСКСЧ минимални размери, въз основа на уредена в чл. 215 КТ законова делегация. Съгласно заключението на вещото лице в периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г. работодателят е платил на ищцата К. общо 10 712.42 лева командировъчни /релевираното в с.з. възражение относно приспадане на изплатени пари от командировъчните не подлежи на разглеждане като преклудирано/. Дължимите суми съгласно Наредбата за същия период са 23665.54 лева, като разликата е в

размер на 12953.12 лв., поради което искът следва да бъде уважен до така установения размер. Неотнормено по отношение дължимостта на посочените в наредбата командировъчни пари е обстоятелството дали самолетите на дружеството летят с национални и регистрационни знаци на Република България, тъй като в индивидуалния трудов договор страните изрично са уговорили, че служителят има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина, и в този смисъл би било недопустимо лишаването на български екипажи на самолети от основни трудови права и поставянето им в по - неблагоприятно положение спрямо други, полагащи труд при идентични условия, само въз основа на регистрационните знаци на въздухоплавателното средство.

По исквете с правно основание чл. 177, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД:

Съгласно чл. 17, ал. 1 НСОПЗ, в брутното трудово възнаграждение в случаите на чл. 177 КТ се включва основното трудово възнаграждение, възнаграждението над основната заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда, допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективния или индивидуалния трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, доколкото друго не е предвидено в КТ, както и други изрично изброени възнаграждения. В чл. 15 НСОПЗ като допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер са определени тези, които се заплащат за образователна и научна степен и за придобит трудов стаж и професионален опит, както и тези допълнителни възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. В процесния трудов договор /чл.8/ е уговорено, че работното време на служителя ще се определя на базата на двумесечен период от време при 40 работни часа на седмица и работа на непрекъснати смени, включително и в неделни дни. Касае се за „повременна форма“ на заплащане на труда, зависеща единствено от уговореното работно време. При сделни форми на заплащане на труда (където е въведена производствена норма) основната работна заплата съответства на пълно изпълнение на производствената норма. В случая уговорените "секторни плащания" нямат характер на „сделни“ елементи, които да придават смесен характер на заплащане на труда, тъй като са уговорени не като част от основното трудовото възнаграждение, а като допълнително възнаграждение. За да може това допълнително възнаграждение да се вземе предвид и да се включи при определянето на брутното трудово възнаграждение, въз основата на което се определя дължимото възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск, същото следва да е с постоянен характер по смисъла на чл. 17, ал. 1, т. 3 НСОПЗ. По въпроса за определянето на възнаграждението като такова с постоянен характер има формирана съдебна практика - решение № 540/07.07.2010 г. по гр.д. № 895/2009 г. на ВКС, IV ГО, решение № 847/14.01.2011 г. по гр.д. № 1558/2009 г. на ВКС, IV ГО, решение № 167/24.07.2013 г. по гр.д. № 1372/2012 г. на ВКС, III ГО, решение № 50233/6.6.2023 г. по гр.д. № 330/2022 г. на ВКС IV ГО, според която за основа за определянето на възнаграждението по чл. 177 КТ, се вземат основното трудово

възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които са предвидими и сигурни и са определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор. В настоящия случай уговореното между страните секторно възнаграждение е обусловено единствено от изпълнените летателни часове над утвърдения норматив за деня, респективно от отработеното време на борда на самолета, през което работникът/служителят изпълнява трудовите си функции. Така уговорените плащания са дължими без изискване за постигане на определен резултат, независимо от качеството на положения труд и волята на работодателя. Средствата са предварително определени по размер в трудовия договор и са дължими от работодателя заедно с основното възнаграждение - помесечно. Предвид изложеното и доколкото изплащането на това възнаграждение е обусловено единствено от отработеното време от служителя /изпълнените летателни часове/ и при тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 2 НСОПЗ, логически и систематично заедно с разпоредбата на чл. 17, ал.1, т.3 от НСОПЗ, както и съобразно дадените в практиката разяснения, следва изводът, че предвидените месечни секторни плащания имат характера на допълнително трудово възнаграждение с "постоянен характер" и следва да се вземат предвид при определяне на базата за възнаграждението за използван платен годишен отпуск, респективно и при определяне на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск. Доколкото не отговарят на изискването за предвидимост и сигурност и обусловеност от отработеното време, в базата не следва да се включват секторните бонуси и комисионите. В този смисъл за процесния период, дължимото на ищцата възнаграждение за платен годишен отпуск с включване размера за допълнително прелетени сектори /извън първите два изпълнени сектора/ възлиза на 5093.18 в. На ищцата е изплатено възнаграждение за платен годишен отпуск в размер на 4838.20 лв., следователно искът следва да бъде уважен за сумата от 254.98 лв. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер. Мораторната лихва върху тази сума за периода 10.12.2019 г.-7.9.22 г. е 61.11 лв.

По исковете с правно основание чл. 264 КТ и чл. 86 ЗЗД:

Съгласно чл. 264 КТ за работа през дните на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, на работника или служителя се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. Съгласно приетите по делото работни графици и експертното заключение, в периода 01.12.2019 г. – 10.08.2021 г. ищцата е положила труд в шест празнични дни, за които във фишовете за заплата няма начислени допълнителни възнаграждения по чл. 264 КТ. В трудовия договор има фиксирана сума годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните работни часове, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ. Следователно, така както е уговорено възнаграждението, то касае положен извънреден труд и не включва възнаграждението по чл. 264 от КТ за работа през официални празници, което се дължи независимо дали трудът през тях е извънреден или не. След като трудът през официалните празници не е бил заплатен в дължимия увеличен размер, той се дължи. Вещото лице е изчислило, че за посочения период общият размер на дължимите суми за работа в празнични дни е 317.95 лв. Искът следва да се уважи за претендираните 317.84 лв.,

ведно със законната лихва за периода от датата на съответния падеж /начиная от 10.01.20 г./ до 07.09.2022 г., в размер на 58.38 лв.

По исковете с правно основание 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД:

Съгласно чл. 224 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, в който работникът или служителът е отработил най – малко десет работни дни. Съобразно изложеното в процесния случай като база за обезщетението следва да се вземе възнаграждението за месец юли 2021 г. с включените секторни плащания за трети и следващи сектори. Съгласно заключението на вещото лице, на тази база обезщетението за 21 неизползвани дни платен годишен отпуск възлиза на 1159.43 лв. Работодателят е заплатил сумата 996.03 лв., поради което следва да бъде осъден за остатъка от 163.40 лв., както и за мораторна лихва в размер на 15.62 лв. за периода от 30.09.2021 г. до 07.09.2022 г.

На ищцата следва да бъде присъдена и законна лихва върху уважените искове за главници считано от предявяването им до окончателното плащане.

Възражението за давност е неоснователно. Към датата на подаване на исковата молба /8.9.2022 г./ не е изтекъл тригодишният давностен срок, започнал да тече от датата на настъпване на изискуемостта на процесните вземания съответно на 10.09.2018 г. и на 30.09.2018 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 242 от ГПК, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетения за работа, съдът служебно постановява предварително изпълнение. На това основание следва да се допусне предварително изпълнение относно присъдените възнаграждения за командировъчни, използван отпуск и труд при работа на официални празници.

Относно разноските: С оглед изхода на делото, ищцата има право на разноси съразмерно с уважената част от исковете, като от направени разноси за адвокатска защита и превод на документи, ѝ се дължат 644.65 лв. Съразмерно с отхвърлената част от исковете, право на разноси за адвокат и за депозит има и ответникът. Платеното от него адвокатско възнаграждение /видно от извлечението/ в размер на 8062.24 лв. е прекомерно. При минимален размер съобразно цената на исковете от 3176.24 лв. без ДДС и проведените съдебни заседания и с начислен ДДС /общо 3932.50 лв./, възнаграждението следва да бъде намалено до 3950 лв. От тях и от разноските за депозит /200 лв./, на ответника следва да се присъдят 2435.50 лв. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата 552.98 лв. за държавна такса и сумата 247.88 лв. депозит за вещо лице.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. К. К., ЕГН *****, СРЕЩУ „У. - У. ЦРТ“ – чуждестранно

АД, регистрирано съгласно законодателството на У. с фирмен № Сг 01-10-140174, седалище ул., гр., извършващо дейност в Република България чрез клон с фирма „У. - У. ЦРТ – клон България“, ЕИК, инцидентен установителен иск с правно основание чл. 74, ал. 4 КТ за обявяване недействителност на клауза от трудовия договор с ответника - чл. 5б от трудов договор от 11.12.2018 г.

ОСЪЖДА „У. - У. ЦРТ“ – чуждестранно АД, регистрирано съгласно законодателството на У. с фирмен № Сг 01-10-140174, седалище ул., гр., извършващо дейност в Република България чрез клон с фирма „У. - У. ЦРТ – клон България“, ЕИК, ДА ЗАПЛАТИ на Г. К. К., ЕГН *****, следните суми:

на основание чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ сумата 12953.12 лв., представляваща неизплатени командировъчни пари за полети в периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.09.2022 г. до изплащане на вземането;

на основание чл. чл. 177, ал. 1 КТ сумата 254.98 лв., представляваща сбор от неизплатени възнаграждения за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск в периода 01.11.2019 г. – 10.08.2021 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.09.2022 г. до изплащане на вземането, и на основание чл. 86 ЗЗД сумата 61.11 лв.

мораторната лихва върху тази главница за периода от 10.12.2019 г. до 07.09.2022 г.;

на основание чл. 264 КТ сумата 317.84 лв., представляваща част от неизплатени двойни трудови възнаграждения за положен труд през официални празници в периода 01.12.2019 г. – 10.08.2021 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.09.2022 г. до изплащане на вземането, и на основание чл. 86 ЗЗД сумата 58.38 лв. мораторна лихва върху тази главница за периода от 10.01.2020 г. до 07.09.2022 г.;

на основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата 163.40 лв., представляваща неизплатена част от обезщетение за неизползван отпуск, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.09.2022 г. до изплащане на вземането, на основание чл. 86 ЗЗД сумата 15.62 лв.

мораторна лихва върху тази главница за периода от 30.09.2021 г. до 07.09.2022 г.,

както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 644.65 лв. разноси по делото, като

ОТХВЪРЛЯ исковите както следва: иска по чл. 215, ал. 1 КТ за разликата над 12953.12 лв.

до пълния предявен размер от 12990.06 лв., иска по чл. чл. 177, ал. 1 КТ за разликата над 254.98 лв. до пълния предявен размер от 5370.52 лв. и по чл. 86 ЗЗД за разликата над 61.11 лв. до претендираните 1210.40 лв., и иска по чл. 224, ал. 1 КТ за разликата над 163.40 лв. до пълния предявен размер от 1495.99 лв. и по чл. 86 ЗЗД за разликата над 15.62 лв. до

претендираните 205.93 лв, както И ИЗЦЯЛО исковите с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за сумата 9819.56 лв., представляваща сбор от неизплатени трудови възнаграждения /“секторни плащания“/ в периода 01.08.2019 г. – 10.08.2021 г. и чл. 86 ЗЗД за сумата 2029.26 лв., представляваща обезщетение за забавени плащания на трудовите възнаграждения в частта за секторните плащания,

ОСЪЖДА Г. К. К., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ НА „У. - У. ЦРТ“ – чуждестранно АД, регистрирано съгласно законодателството на У. с фирмен № Сг 01-10-140174, седалище ул., гр., извършващо дейност в Република България чрез клон с фирма „У. - У. ЦРТ – клон България“, ЕИК, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата от 2435.50 лв. разноси по

делото

ОСЪЖДА „У. - У. ЦРТ“ – чуждестранно АД, регистрирано съгласно законодателството на У. с фирмен № Сg 01-10-140174, седалище ул., гр., извършващо дейност в Република България чрез клон с фирма „У. - У. ЦРТ – клон България“, ЕИК, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на съда сумата 552.98 лв. за държавна такса и сумата 247.88 лв. за депозит за вещо лице.

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на постановеното решение по делото в частта относно присъдените възнаграждения по: чл. 215, ал. 1 КТ за сумата 12953.12 лв., чл. 177, ал. 1 КТ за сумата 254.98 лв. и чл. 264 КТ за сумата 317.84 лв., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.09.2022 г. до изплащането им.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____